

Arrest

nr. 63 857 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 februari 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 18 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt aangevuld met een brief van 7 oktober 2009.

Op 26 januari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, met kennisgeving op 10 februari 2011, die luidt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Verder beroept betrokkene zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt louter een belofte van aanwerving toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, zijn familie hier woont, Nederlands heeft geleerd kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de aangehaalde elementen, zijnde een schending van art.3 en 8 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art.9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art.9bis van de wet van 15.12.1980 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren:

Wat de vermeende schending van art. EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art.3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat de mogelijke schending van art.8 EVRM betreft; het is aan betrokkene om aan te tonen dat zijn gezinsleven zich in België bevindt. Betrokkene legt geen afstammingsbanden voor en aldus kan de schending van art.8 EVRM niet aanvaard worden.

Verder verklaart betrokkene dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er ambtshalve zou afgeschreven. Indien betrokkene toch wenst terug te keren dient hij contact op te nemen met zijn autoriteiten voor het bekomen van de nodige documenten."

Op 10 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 26/01/2011, wordt aan A., M.(...) (M)

geboren te (...), op (...), van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 10/03/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg,

Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1),

tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten, (art 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij vordert de vrijstelling van de betaling van het rolrecht omdat de raadsman pro deo aangesteld werd. Er dient erop gewezen te worden dat op het ogenblik dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend heeft, hetzij voor 1 april 2011, er voor de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog geen rolrecht verschuldigd was en deze procedure dus kosteloos is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 26.01.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Betrokkene HAALT AAN dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, bekijken we deze aanvraag toch in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Whatelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in hoger genoemd instructies, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: " de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen ". Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Verder beroept betrokkene zich op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt louter een belofte van aanwerving toe. Dit kan echter niet in betrokkens voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, zijn familie hier woont, Nederlands heeft geleerd kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarde die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat de mogelijke schending van artikel 8 EVRM betreft; het is aan betrokkene om aan te tonen dat zijn gezinsleven zich in België bevindt. Betrokkene legt geen afstammingsbanden voor aldus kan de schending van art.8 EVRM niet aanvaard worden.

Verder verklaart betrokkene dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er ambtshalve zou afschreven. Indien betrokkene toch wenst terug te keren dient hij contact op te nemen met zijn autoriteiten voor het bekomen van de nodige documenten.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde de Raad van State "de ongedateerde 'instructie' van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet".

In het arrest overweegt de Raad van State dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

Enkel de wetgever kan vreemdelingen vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Door dit in de bestreden instructie te doen werd een aan de wetgever voorbehouden domein betreden. De bestreden instructie was voor vernietiging vatbaar aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegde en werd genomen met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. De bestreden instructie werd genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending is van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en tevens geen correcte toepassing van de instructies zoals beloofd werd door de minister om deze verder te blijven toepassen..

Verzoeker meent dat de aanvraag wel degelijk gegrond dient verklaard te worden. DVZ stelt dat de regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie en / of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 niet voldoende zijn voor een verblijfsregularisatie.

Dat in ieder geval de instructies niet op een correcte wijze werden toegepast; Dat immers het volgende wordt gesteld door DVZ;

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen. Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen*
- Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn*
- De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte*

In casu is de 2de uitzondering in huidige casu van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de raad van state van het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een

beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Men mag toch wel verwachten dat verzoeker zijn aanvraag en zijn argumenten waaruit blijkt dat hij zich exact in dezelfde omstandigheden bevindt dan andere wel geregulariseerde vreemdelingen, op dezelfde wijze zou beoordeeld worden, wat in casu niet gebeurd is.

Immers verzoeker verblijft sinds 2000 in België dus nu meer dan elf jaar, er is hier dus zeker sprake van langdurig ononderbroken verblijf.

Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Hij valt ook onder de voorwaarden van 2.8A aangezien verzoeker meer dan vijfjaar in België verblijft op dit ogenblik.

Dat hij wel degelijk verschillende pogingen gedaan heeft om zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Dat hij telkens er sprake was van regularisatie ten rade is gegaan bij de organisaties die zich hiermee bezig hielden zie de attesten die toegevoegd zijn.

Dat hij kan aantonen dat hij hier meer dan vijfjaar was zie attesten met foto van het OCMW.

Dat immers de achterliggende reden van de datum van 18 maart 2008 was, dat de regularisatie aankondiging geen aanzuigeffect zou hebben, dat dit in casu zeker niet het geval was nu verzoeker meer dan vijfjaar voordien officieel kan aantonen dat hij in België was.

Dat men niet ontkent dat hij volledig ingeburgerd is.

Dat echter niet kan ontkend worden dat verzoeker momenteel meer dan vijfjaar in België is. Dat hij onmiddellijk kan beginnen werken.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat bovendien zijn aanvraag ook gebaseerd was op het criterium van prangende omstandigheden;

2.3; Hetzij de familieleden van een EU burger die buiten het toepassingsgebied valt van de gezinshereniging maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt. Dit zijn familieleden die ongeacht hun nationaliteit;

-ten laste zijn van de EU burger in het land van oorsprong -die inwoonden bij de EU burger

Of die om ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door een EU burger nodig hebben.

Dat in het toelichtende verzoekschrift dit ook werd gemotiveerd.

Dat immers werd gevoegd het feit dat betrokkene bij zijn moeder inwoont zie stuk 6

Dat in het oorspronkelijk verzoekschrift een document werd gevoegd van attest van geen inkomsten

Dat alle familieleden die hier verblijven werden gevoegd.

Dat het pensioen van zijn moeder werd gevoegd om aan te tonen dat zij voor hem kan instaan tot hij werk vindt.

Dat et overlijdensattest van zijn vader werd gevoegd om aan te tonen dat hij niemand in Marokko had die voor hem kon zorgen.

Dat deze prangende humanitaire omstandigheid dan ook uitdrukkelijk werd gemotiveerd en aangetoond.

Dat hij hiervoor minstens in aanmerking komt doch dat dit niet gemotiveerd werd.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Betreffende de tweede bestreden beslissing voert verzoeker aan:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

'Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel'

Verder in zijn middel poneert verzoeker een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kermis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoeker tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker meent dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag dat de bestreden beslissing een schending is van art. 9bis van de Vreemdelingenwet en tevens geen correcte toepassing van de instructies.

De verwerende partij laat gelden dat op 19.07.2009 een instructie werd opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Zodoende kunnen de instructies van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructies een verduidelijking inhouden van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

"2.8. Voor verzoeker een schending opwerpt van "het gezag en de kracht van gewijsde " van het voormelde arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ziet de Raad niet in welk belang

verzoeker heeft bij het uiten van kritiek ten aanzien van het feit dat zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd en dat hij derhalve geacht wordt buitengewone omstandigheden aangetoond te hebben die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in België indient.

2.9. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, belet voorts niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen." (R.v.V. nr. 51.921 van 29.11.2010)

Ook verzoekers beschouwingen nopens buitengewone omstandigheden zijn ter zake niet relevant. Immers heeft de gemachtigde verzoekers aanvraag ontvankelijk verklaard in toepassing van de instructies:

"In zoverre verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde van staatssecretaris de instructie van 19 juli 2009 niet meer kon toepassen daar deze instructie vernietigd is ingevolge het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 10 december 2009. Evenwel werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toelaat voor appreciatie doordat meteen is voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, wanneer wordt voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. In casu is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde." (R.v.V. nr. 50.470 van 28.10.2010).

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. De verwijzing naar de door de Raad van State vernietigde instructie houdt geenszins een schending in van de formele noch materiële motiveringsplicht.

Vervolgens uit verzoeker kritiek nopens het onderdeel ten gronde, en houdt hij voor wel op grond van punt 2.8A van de instructies te moeten worden geregulariseerd aangezien hij hier meer dan 11 jaar zou verblijven.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de instructie van 17.09.2009 uitdrukkelijk stelt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8A van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

'De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.'

De gemachtigde heeft evenwel vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan deze voorwaarde; in de bestreden beslissing wordt dienomtrent terecht gemotiveerd dat: "Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A".

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat voormelde motivering in de bestreden beslissing onredelijk zou zijn; hij beperkt zich slechts tot de vage en ongestaafde bewering dat hij 'wel degelijk verschillende pogingen heeft gedaan om zijn verblijfssituatie te regulariseren' en dat hij 'te rade is gegaan bij de organisaties die zich hiermee bezig hielden'. Verzoeker verliest uit het oog dat dit louter ongestaafde beweringen zijn, die niet eens in de aanvraag en aanvulling werden geuit. Integendeel werd in het schrijven dd. 07.10.2009 van verzoekers raadvrouw houdende aanvulling van de aanvraag om machtiging tot verblijf, expliciet erkend dat verzoeker geen geloofwaardige poging had ondernomen: "Uitgezonderd het feit dat hij niet vóór 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een verblijfstitel te verkrijgen, voldoet hij geval aan de criteria (...)".

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte.

Verzoeker houdt tevens uiterst summier en vaag voor dat 'zijn aanvraag bovendien ook gebaseerd was op het criterium van prangende omstandigheden', zonder enige verdere toelichting dienomtrent.

Alleszins kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde in de bestreden beslissing duidelijk en afdoende heeft geantwoord op de door verzoeker in zijn aanvraag en aanvulling opgeworpen elementen.

Waar verzoeker tot slot nog verwijst naar punt 2.3 van het criterium, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn aanvraag noch aanvulling hierop heeft beroepen, nu hij niet uitdrukkelijk heeft verwezen naar punt 2.3.

Het is uiteraard aan de verzoekende partij om in zijn aanvraag op duidelijke en ondubbelzinnige wijze de gronden aan te duiden op basis waarvan hij meent in aanmerking te komen om te worden gemachtigd tot een verblijf in het rijk. Verzoeker heeft zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet gesteund op het criterium 2.3, zoals duidelijk blijkt uit de aanvraag en aanvulling.

Overigens gaf verzoeker in zijn aanvraag aan bij zijn moeder te wonen, zodat verzoeker sowieso niet voldoet aan het criterium 2.3.

Terwijl de gemachtigde in de bestreden beslissing duidelijk heeft uiteengezet om welke reden de aanwezigheid van familie in België niet volstaat voor regularisatie van verzoekers verblijf, motieven die door verzoeker ook niet worden betwist.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, art. 9bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De in casu bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

Waar verzoeker tot slot kritiek uit nopens het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde terecht heeft besloten dat verzoeker in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, nu deze niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins diende te vermelden dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf is afgewezen als ongegrond.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen."

3.1.3. Waar verzoeker in een eerste grief verwijst naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 waarbij de instructies van 19 juli 2009 worden vernietigd en hierbij schijnt te suggereren dat de bestreden beslissing hem ten onrechte vrijstelt van het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker geen belang toont bij deze grief nu de bestreden beslissing de aanvraag ongegrond heeft verklaard, wat wil zeggen dat de bestreden beslissing de aanvraag als ontvankelijk heeft aanzien. De aanvraag ontvankelijk verklaren is in het voordeel van verzoeker.

Voorts bepaalt artikel 9 van de Vreemdelingenwet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone

omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker gericht tegen het motief van de bestreden beslissing over het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsvoorwaarde (en het bestaan van buitengewone omstandigheden) en de gegrondheidsfase, gericht is tegen een overtollig motief en bijgevolg niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die de aanvraag ongegrond (dus ontvankelijk) heeft verklaard. De uiteenzetting die verzoeker geeft over het begrip "buitengewone omstandigheden" is in casu irrelevant.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat verzoeker vóór 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf gehad heeft en ook geen geloofwaardige poging hiertoe ondernomen heeft voor wat het door verzoeker aangehaalde criterium 2.8A betreft. Voorts wordt geoordeeld dat hij zich niet kan beroepen op het criterium 2.8B omdat hij geen arbeidscontract voorlegt.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Gegevens zoals de lange duur van een asielaanvraag, lang verblijf in België en duurzame lokale verankering zijn geen buitengewone omstandigheden maar zijn elementen die de gegrondheid van een aanvraag betreffen en die in het licht van het gegrondheidsonderzoek, ook al zijn deze dezelfde als voorzien in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, als criteria mogen aangewend worden. De Raad wijst erop dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij de redelijkheid tot grens heeft (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494.) Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen haar zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Waar zij binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie herneemt als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip "buitengewone omstandigheden" maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent de verwerende partij noch het legaliteitsbeginsel, noch artikel 9bis van de Vreemde-

lingenwet, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State. De verwijzing naar de instructie maakt de bestreden beslissing niet onwettelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoeker ongegrond is en worden de redenen weergegeven waarom verzoekers aanvraag ongegrond is. De tweede bestreden beslissing is gesteund op de miskennis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet: de verzoekende partij verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoeker herhaalt voor de uiteenzetting van de schending van de motiveringsplicht dat de bestreden beslissing niet had mogen motiveren aan de hand van de vernietigde instructie. De Raad verwijst naar hetgeen voorafgaat. Met betrekking tot de gegrondheid komt het de verwerende partij toe te oordelen welke criteria zij in aanmerking neemt om de gunstmaatregel, het verlenen van een machtiging tot verblijf, toe te kennen. Verzoeker toont met deze stelling geen schending van de motiveringsplicht aan.

De Raad stelt bovendien vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich beriep op criteria 28A en 2.8B van voormelde instructie zodat in het licht van de motiveringsplicht verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten hierop geantwoord te hebben.

Waar verzoeker in concreto de eerste bestreden beslissing verwijt de aanvraag ongegrond te verklaren terwijl hij 11 jaren in België verblijft en dus een langdurig ononderbroken verblijf heeft, wijst de Raad erop dat volgens het criterium 2.8A een langdurig verblijf op zich onvoldoende is om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Dit criterium bepaalt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Wanneer de verzoeker de toepassing van het criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 gevraagd heeft, diende hij bijgevolg te weten dat hij diende te voldoen aan de voorwaarde het bewijs te leveren dat hij minstens een poging had ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen voor 18 maart 2008, hetzij voor die datum een legaal verblijf had. Uit het administratief dossier blijkt dat hij deze voorwaarde niet heeft aangetoond. Dienaangaande heeft verzoeker zelfs geen enkel bewijsstuk naar voren gebracht. Dit klemmt nog meer nu advocaat De Roeck in de actualisatie van 7 oktober 2009 schrijft: *“(…) Uitgezonderd het feit dat hij niet voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een verblijfstitel te verkrijgen, voldoet hij geval aan de criteria zoals bepaald in punt 2.8A van de instructie van 19 juli 2009. (...)”* Met de stukken die verzoeker thans aan het verzoekschrift toevoegt en die niet aan de verwerende partij zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen, kan geen rekening worden gehouden. Verzoeker kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet zijn medegedeeld. Voorts dient de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat geen rekening wordt gehouden met de attesten van de organisatie waar verzoeker is langsgeweest om raad te vragen of met de attesten van het OCMW.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn aanvraag ook baseerde op het bestaan van een prangende humanitaire situatie, dient de Raad vast te stellen dat hij in zijn aanvraag weliswaar gesproken heeft over *“humanitaire redenen”* maar niet het criterium *“prangende humanitaire situatie”* heeft aangevoerd.

Verzoeker heeft verwezen naar zijn samenleven met familieleden gedurende verschillende periodes tijdens zijn verblijf in België. Dit volstaat niet om een prangende humanitaire situatie aan te tonen. Evenmin toont verzoeker aan dat hij kinderen heeft. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat deze rekening hield met het verblijf van verzoekers familie in België. De bestreden beslissing heeft aldus wel degelijk het argument van verzoeker beantwoord. Verzoeker laat na aan te tonen met welk argument de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin heeft verzoeker aangetoond dat al zijn familieleden EU-onderdaan zijn of dat deze zijn familie vormen nu, zoals de eerste bestreden beslissing stelt, niet het bewijs van afstamming is voorgelegd. Enkel van A. N. en A.S. is geweten dat zij de Belgische nationaliteit hebben. Ten overvloede is evenmin aangetoond dat al zijn familieleden EU-onderdanen zijn, dat zij hetzij verzoeker ten laste zijn of dat zij ernstige gezondheidsproblemen hebben of een persoonlijke verzorging nodig hebben. De nationaliteit van verzoekers moeder is Marokkaans. Wat de stukken in verband met de tenlasteneming betreft, kan hiermee geen rekening worden gehouden omdat zij niet aan de verwerende partij zijn overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Ter zake merkt de Raad op dat verzoeker weliswaar bij zijn moeder leefde ten tijde van het indienen van de aanvraag, maar in het verleden ook bij andere familieleden heeft verbleven zodat onvoldoende elementen werden aangereikt om te weten of er sprake is van een daadwerkelijke gezinscel.

Voorts weerlegt verzoeker niet het motief van de bestreden beslissing dat uitlegt dat hij niet voldoet aan het criterium 2.8B van de voormelde instructie omdat hij geen arbeidscontract voorlegt.

De verzoekende partij toont niet aan dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing onredelijk werd genomen wijst de Raad erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering dat hij niet op dezelfde wijze zou zijn beoordeeld als andere *“geregulariseerden”*. Dergelijke bewering toont geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Waar verzoeker voorhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de ongegrondverklaring van zijn aanvraag en hierdoor het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden, volstaat het te verwijzen naar hetgeen voorafgaat.

Bovendien wijst de Raad erop dat het bevel kon gegeven worden, los van de eerste bestreden beslissing, nu het gesteund is op artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit is een juridische grondslag die op zich volstaat. Voorts betwist of weerlegt verzoeker geenszins de feitelijke grondslag van de tweede bestreden beslissing, met name het gegeven dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum. Beide vaststellingen volstaan om de tweede bestreden beslissing te schragen.

Verder kan niet ingezien worden op welke basis de tweede bestreden beslissing ertoe gehouden is te vermelden dat zij is genomen ten gevolge van de eerste bestreden beslissing en hoe het niet vermelden hiervan een schending van de motiveringsplicht teweegbrengt. Immers, het louter gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist de tweede bestreden beslissing te nemen nadat de eerste bestreden beslissing is genomen en dat beide bestreden beslissing dezelfde dag ter kennis worden gegeven houdt niet in dat de tweede bestreden beslissing niet eerder of later had kunnen gegeven worden, te meer de tweede bestreden beslissing in casu geen louter voortvloeisel hoeft te zijn van de eerste bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN